

Arrest

nr. 316 386 van 14 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Rue Nanon 43
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI loco advocaat P. VANCRAEYNES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Albanese nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 20 september 2023, dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker 16 januari 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 7 maart 2024.

1.3. Op 6 mei 2024 verklaart de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend verstuurd wordt op 7 mei 2024 en luidt als volgt.

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Albanees staatsburger te zijn, geboren op [...] te Durrës in Albanië. In 1999 trouwde u met [F.M.], met wie u een zoon en een dochter heeft. Zij verblijven samen met uw vrouw in Monsumano Terme te Italië.

Na het beëindigen van uw middelbaar onderwijs begon u rechten te studeren. Door de onrusten in Albanië maakte u deze studies echter niet af en trok u in 1991 naar Italië, alwaar u aan de slag ging als loodgieter en schilder. Om de twee tot drie jaar trok u naar Albanië voor een bezoek.

In Italië beschikte u over een werkvergunning. Omstreeks 2009 werd uw vergunning evenwel ingetrokken nadat u uw achterstallige huur niet had betaald. Hierop belandde u van 2010 tot 2014 in de gevangenis te Italië. In 2017 werd u gedeporteerd naar Albanië. U keerde evenwel terug naar Italië waarop u tussen 2018 en 2019 opnieuw in de gevangenis zat in het land. Hierop werd u wederom gedeporteerd naar Albanië. Vervolgens trok u opnieuw voor drie maanden naar Italië. Het werd echter duidelijk voor u dat u niet gewenst was in het land, waarop u naar Frankrijk trok.

Op 13 januari 2020 deed u aldaar een verzoek om internationale bescherming. De faciliteiten lieten echter de wensen over waarop u na enkele dagen afstand deed van uw verzoek en naar België trok. Op 17 februari 2020 diende u te België een verzoek om internationale bescherming in. Op 2 april 2020 kreeg u echter een bevel om het grondgebied te verlaten omdat Frankrijk verantwoordelijk geacht werd voor uw verzoek. Hierop trok u naar Zwitserland alwaar u op 26 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U vond de procedure aldaar echter een maffia praktijk, waarop u naar Zweden trok. U werd in Duitsland echter tegengehouden waardoor u op 18 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende in het land. U kreeg het echter aan de stok met de bevoegde ambtenaar en omdat u uw treinticket niet betaald had, werd u vastgehouden. Na een tussenkomst van uw familie in Italië, kon u echter beschikken. Hierop trok u naar Zweden, alwaar u op 13 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. De Zweedse autoriteiten behandelden uw verzoek waarna u een negatief antwoord kreeg. Vervolgens trok u via Noorwegen naar Finland. Onderweg werd u echter tegengehouden door de Noorse politie, waarop u op 23 februari 2022 wederom internationale bescherming verzocht in dat land. Ook nu kreeg u geen positief antwoord en werd u na enkele dagen naar Albanië gerepatriëerd. Vervolgens bleef u meer dan een jaar in Albanië. U bracht uw administratie op orde waarna u medio september 2023 opnieuw koers zette richting West Europa. Op 20 september 2023 diende u te België een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw huidige verzoek verklaart u niet te kunnen terugkeren naar Albanië omdat u schulden heeft bij enkele vrienden en kennissen. Daarnaast stelt u dat een Italiaanse politieagent tegen enkele Albanezen uit de drugswereld gezegd heeft dat u spioneerde tegen hen. Voorts stelt u te vrezen dat de Albanese autoriteiten u zouden uitleveren naar Italië omdat u daar nog een openstaande straf zou hebben.

Ter staving van uw huidig verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een Italiaanse identiteitskaart, een kopie van uw Albanees paspoort, een document aangaande uw verzoek in Frankrijk, een brief gericht aan het Europees Hof van de rechten van de mens en enkele documenten van een Italiaanse rechtbank.

Op 1 februari 2024 werd uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard omdat uw eerste verzoek niet ten gronde werd behandeld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Waar uw advocaat aan het einde van uw persoonlijk onderhoud stelt dat u psychologische problemen heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 7/3/2024, p. 13), moet er evenwel opgemerkt worden dat deze these op geen enkele manier gestaafd werd. Overigens gaf u tijdens uw gesprekken bij de DVZ niet aan zulke problemen te hebben (vragenlijst bijzondere noden DVZ, 12/1/2024; beoordeling bijzondere procedurele noden, 12/1/2024).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij Koninklijk Besluit van 7 april 2023 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is. U heeft in het kader van uw verzoek om internationale bescherming immers geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Albanië hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat hoewel u in het kader van uw eerste interview bij de DVZ alludeerde op mogelijke problemen met de Albanese autoriteiten omwille van uw deelname aan een actie waarbij het standbeeld van Enver Hoxha werd neergehaald in 1991 (verklaring volgend verzoek, 12/01/2024, vraag 17) en u toen eveneens verklaarde de vroegere communisten hard aan te vallen op Facebook en op YouTube (verklaring volgend verzoek, vraag 17) u tijdens uw persoonlijk onderhoud echter verklaarde louter lid van de democratische partij geweest te zijn en sinds de revolutie niet meer politiek actief geweest te zijn (CGVS p. 17). U zou louter nu en dan eens iets schrijven tegen de communisten (CGVS p. 7). U stelt evenwel niet in aanraking gekomen te zijn met de Albanese autoriteiten en u stelt geen problemen gehad te hebben met medeburgers in Albanië (CGVS p. 7). Ook verklaart u geen problemen gehad te hebben omwille van een politiek engagement of een mening (CGVS p. 7). Voorgaande blijkt ook duidelijk uit uw eigen verklaringen. Zo blijkt u doorheen de jaren veelvuldig te zijn teruggekeerd naar Albanië, kon u beroep doen op de Albanese autoriteiten in het kader van uw administratie en bleek u over een netwerk te beschikken waarop u zich kon beroepen (CGVS p. 5, 6, 8, 9). Nergens uit uw verklaringen kan blijken dat er in uw hoofde sprake is van een vrees van vervolging zoals bedoeld onder de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw these dat u niet in Albanië kon blijven omdat u criminele organisaties met Albanese roots zou hebben aangegeven bij de Italiaanse politie (verklaring volgend verzoek, vraag 17), moet er op gewezen worden dat u voorgaand probleem geheel anders voorstelt tijdens uw persoonlijk onderhoud dan tijdens uw interview bij de DVZ. In dit kader stelt u immers niet langer dat u een bende zou hebben aangegeven maar stelt u dat een Italiaanse politieagent, [G.M.], tegen enkele Albanen gezegd zou hebben dat u tegen hen spioneerde (CGVS p. 10). Hierdoor zouden zij u viseren, zo stelt u (CGVS p. 10). Het is opmerkelijk dat u doorheen uw gesprekken met de Belgische asielinstanties, dewelke nog geen twee maanden van elkaar hebben plaatsgevonden, cruciale elementen van uw verklaringen wijzigt of anders voorstelt. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers verwacht worden dat hij steeds eenduidige verklaringen aflegt ten overstaan van de autoriteiten aan wie hij bescherming vraagt. De vaststelling dat u dit niet doet, brokkelt het geloof in uw beweringen dan ook sterk af. Zo ook het gegeven dat u in 2020 nog verklaarde dat u politiek actief was bij de Democratische Italiaanse Partij en de politie had aangegeven waardoor u in het vizier van de Italiaanse autoriteiten kwam en zij u wilden elimineren (verklaring DVZ, 24/02/2020, vraag 33). Over Albanese drugsbendes sprak u toen met geen woord, hetgeen merkwaardig is daar u toen reeds beweerde een nood aan bescherming te hebben. De vaststelling dat u doorheen uw gesprekken met de Belgische asieldiensten, ondermijnt het geloof in uw verklaringen. Verwacht kan worden dat u zich tot één versie van uw problemen zou beperken, quod non.

Los van uw bevreemdende verklaringen dient er hoe dan ook op gewezen te worden dat uw beweerde problemen in Albanië u niet hebben tegengehouden om wederom uw intrek te nemen in Durrës. Zo blijkt u na uw deportatie vanuit Noorwegen nog een jaar en enkele maanden verbleven te hebben in Durrës (CGVS p. 4, 5, 8). Indien u daadwerkelijk een vrees voor uw leven had, kan er verwacht worden dat u zich zo snel mogelijk uit de voeten zou maken. U deed dit echter niet, hetgeen wederom vraagtekens bij uw verklaringen zet. Kennelijk bleek uw levenswandel ook niet aangetast te zijn door uw vermeende problemen. Zo bleek u naar de markt te gaan, maakte u strandwandelingen en bracht u uw administratie op orde (CGVS p. 8, 9, 10). Zulks komt geenszins overeen met de houding van iemand die een vrees voor zijn leven koestert en zet verdere vraagtekens bij uw beweringen. Zo ook uw verklaringen aangaande twee of drie aanvallen op uw persoon (CGVS p. 10, 11), dewelke u niet opwierp in het kader van uw vorige gesprek bij de DVZ. Hiertoe kan er niet begrepen worden dat indien u daadwerkelijk door onbekenden werd aangevallen u dit niet zou gaan aangeven bij de politie (CGVS p. 10, 11). Temeer omdat u zelf stelt beroep te kunnen doen op hun diensten, men u ook zou helpen en u kennissen heeft bij de politie (CGVS p. 11, 13). Dat u dit niet zou gedaan hebben omdat men traag is en geen zin had om de procedure af te wachten (CGVS p. 10, 11), is weinig ernstig en breekt het geloof in uw beweringen eens te meer af.

Waar u opwerpt 70.000 euro schulden te hebben bij vrienden van u (CGVS p. 9, 10), moet er op gewezen worden dat dit soort interpersoonlijke problemen niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Daarnaast toont u niet aan dat u omwille van uw schulden een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan niet blijken dat deze vermeende schulden een zodanig probleem vormden dat u diende te vrezen voor uw leven. U stelt immers zelf dat uw schuldeisers louter kwamen informeren naar uw terugbetalingsplannen (CGVS p. 9, 10). Nadat u hen had gerustgesteld hoorde u hen niet meer (CGVS p. 10), hetgeen niet wijst op een imminente dreiging voor uw leven en het geloof dat deze vermeende schulden een terugkeer naar Albanië in de weg staan, afbreekt. U gaat er overigens zelf vanuit dat u uw schulden bij deze vrienden terug gaat kunnen betalen (CGVS, p.9,10). Zelfs indien er een bedreiging voor uw leven zou voortvloeien uit uw vermeende schulden kan er van u verwacht worden dat u dit zou aankaarten bij de bevoegde Albanese autoriteiten van wie u zelf stelt dat u er beroep op kan doen en men u zou helpen (CGVS p. 11). Uit hetgeen dat voorafgaat dient dan ook besloten te worden dat uw verklaringen aangaande uw vermeende schulden geen aanleiding kunnen geven tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Aanvullend op bovenstaande vaststellingen omtrent de beschermingsmodaliteiten in Albanië, moet er nog op gewezen worden dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “onestop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit

de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafproceduurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voorts stelt u nog dat u niet wil terugkeren naar Albanië omdat zij een samenwerkingsverband hebben met Italië en u desgevallend het risico loopt te worden gedeporteerd naar het Zuid-Europese land omdat u daar nog vier jaar in gevangenis moet zitten (CGVS p. 11). Dient evenwel aangemerkt te worden dat u geen enkel stuk neerlegt om deze blote bewering, die u niet eerder opwierp, te staven (CGVS p. 11). Hoe dan ook kan het ontlopen van een straf in een land waarvan er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat het de Europese rechtsprincipes onderschrijft, geenszins ressorteren onder de Vluchtelingenconventie dan wel onder de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. Het kopie van uw paspoort geeft een indicatie van uw nationaliteit en uw identiteit, zonder meer. Uw Italiaanse identiteitskaart kan bevestigen dat u aldaar verbleven heeft en daar een verblijfsvergunning had. De juridische documenten uit Italië tonen aan dat u in het verleden in aanraking kwam met het Italiaanse rechtssysteem. Hieruit kan echter niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Albanië een vrees voor vervolging koestert. Het document aangaande uw verzoek in Frankrijk toont aan dat u niet tevreden was van de faciliteiten aldaar en afstand deed van uw verzoek om internationale bescherming. De brief gericht aan het Europees Hof van de rechten van de mens betreft een schrijven van uw hand waarin u uw vermeende problemen in Italië uiteenzet. Dit stuk toont evenwel niet aan dat u in Albanië een vrees voor vervolging zou koesteren.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur. Volgens hem is er sprake van een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt dat uit een lezing van de notities onmiskenbaar blijkt dat hij aan psychische problemen lijdt waardoor hij niet in staat is om op adequate wijze op de gestelde vragen te antwoorden. Hij stelt dat de *protection officer* hem verschillende keren diende terug te roepen om de vraag te beantwoorden omdat hij bij de meeste vragen afweek van het onderwerp. Hij meent dat het passend is om de vraag te stellen of hij wel in staat was het persoonlijk onderhoud uit te voeren. Hij wijst erop dat hij op het einde van zijn verhoor aangaf psychologisch en mentaal moe te zijn en dat hij angst en paniek had. Ook zijn raadsman zou hebben opgemerkt dat hij niet in staat was om alles helder te vertellen en hij het niet zeker weet of hij het goed begrepen had. Het is volgens hem duidelijk dat de *protection officer* niet in staat was om een dergelijk nauwkeurig onderzoek van de beschikbare feiten uit te voeren, aangezien hij onmiskenbaar niet in staat was om een coherent verhoor te voeren. Hij meent dat in die omstandigheden niet op grondige wijze zijn vrees ten aanzien van zowel Albanië als Italië onderzocht werd.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij bij terugkeer naar Albanië het risico loopt om het doelwit te worden van Albanese bendes, die actief zijn in de drugshandel. Hij stelt dat hij verklaard heeft dat een Italiaanse politieman zijn identiteit heeft onthuld aan Albanese bendes en dat hij het slachtoffer is geweest van mishandelingen door de Italiaanse politie. Hij voegt toe dat hij documenten heeft neergelegd om zijn verklaringen en problemen te staven. Hij herinnert eraan dat hij in Italië een verblijfsvergunning en een stabiele situatie had, ondanks enkele problemen met justitie. Hij wijst erop dat de Albanese maffia in Europa goed bekend is en verwijst naar een artikel van *The Spectator* van 14 maart 2023. Volgens hem blijkt hieruit dat ondanks de inspanningen van de Albanese autoriteiten, de maffia nog steeds zonder gevolgen opereert. Bovendien maken talrijke artikelen volgens hem melding van de nauwe samenwerking tussen de Albanese en Italiaanse maffia en van de uitgebreide aanwezigheid van de Albanese maffia op Italiaans grondgebied. Hij verwijst in dit verband naar een artikel van de *Huffington Post* van 1 september 2023. Hij geeft aan dat gezien de nauwe banden tussen de Italiaanse en Albanese maffia en de straffeloosheid waarmee deze maffia's in Italië opereren, het evident is dat hij door een corrupte politieman aan leden van deze maffia's is verraden. Zijn verklaringen werden volgens hem geheel eenzijdig geanalyseerd. Zijn handelingen, namelijk dat hij naar de winkel is geweest en bepaalde administratieve documenten in orde heeft gebracht bij zijn terugkeer naar Albanië, vloeien volgens hem voort uit pure noodzaak.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 14 oktober 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij volgend nieuw stuk voegt:

- Psychologisch attest.

4. Over de rechtspleging

4.1. Ter terechtzitting vraagt verzoekers advocaat om de behandeling van de zaak voor onbepaalde tijd uit te stellen en te verdagen naar een nader te bepalen datum enerzijds omdat verzoeker wenst te worden bijgestaan door een tolk Italiaans en anderzijds omdat hij vermeld zou worden in een Italiaans krantenartikel dat niet tijdig vertaald kon worden.

4.1.1. Verzoeker, die de Albanese nationaliteit heeft, door de commissaris-generaal gehoord werd met bijstand van een tolk Albanees en in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk verzocht heeft om een tolk Albanees, kan bezwaarlijk plots voorhouden een tolk Italiaans nodig te hebben.

4.1.2. Waar verzoeker verwijst naar het bestaan van een Italiaans krantenartikel – doch wat hij niet neerlegt – wordt erop gewezen dat het in beginsel aan hem toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Verzoekers advocaat geeft aan dat het een artikel betreft dat dateert uit 2017. Op de vraag waarom hij dit artikel nu pas wenst neer te leggen en een uitstel zou nodig hebben om het te laten vertalen, antwoordt zijn advocaat dat verzoeker het hem nu pas bezorgd heeft. Dit betreft echter geen deugdelijke verantwoording en kan het toekennen van een uitstel om een vertaling te bekomen van iets wat al zeven jaar oud is, niet rechtvaardigen.

Er zijn bijgevolg geen redenen voorhanden om uitstel te verlenen.

5. Bijzondere procedurele noden

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij lijdt aan psychische problemen waardoor hij niet in staat was om op adequate wijze te antwoorden op de vragen, kan hij niet worden bijgetreden gelet op wat volgt.

Van een verzoeker kan worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het aan hem is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoeker hier nood aan heeft en voor zover zijn bijzondere procedurele noden afdoeende zijn aangetoond (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55).

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, gaf verzoeker bij de DVZ aan niet te kampen met psychologische problemen (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 28.09.23, punt 38). Uit de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ van 12 januari 2024 blijkt voorts dat verzoeker negatief antwoordde op de vraag of er elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Hoewel verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud stelt dat hij psychologisch en mentaal moe is en dat zijn raadsman aangeeft dat hij hierdoor niet in staat was om alles helder te vertellen (NPO, p. 13), wijst niets erop dat zijn mentaal-psychologische toestand tijdens het gehoor dermate verstoord was dat hij niet in staat mocht worden geacht om correcte en volledige verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen waarop hij zich beroept in het kader van zijn beschermingsverzoek. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt weliswaar dat verzoeker zeer geagiteerd was op bepaalde momenten, maar telkens de *protection officer* hem aanmaande om rustig te blijven en op de vraag te antwoorden, was hij in staat om dit te doen. Als verzoeker van de vraag afweek of naast de kwestie antwoordde, werd de vraag herhaald en kon verzoeker wel correct antwoorden (NPO, 5, 6, 8, 9, 11). Er werd hem verschillende keren gevraagd of hij alle redenen heeft kunnen uiteenzetten waarom hij niet zou kunnen teruggaan naar Albanië, waarop hij telkens kon antwoorden (NPO, p. 11-12). Hij stelt uitdrukkelijk dat alles correct verlopen was, dat hij de vragen goed begrepen had en er werd hem de kans geboden om eventueel nog zaken toe te voegen, waarvan hij ook gebruik maakte (NPO, p. 12-13).

Uit het psychologisch attest, gevoegd bij de aanvullende nota van 14 oktober 2024 blijkt verzoeker sinds juli 2024 regelmatig opgevolgd wordt door een psycholoog. Er wordt geattesteerd dat verzoeker zich slecht voelt in België, dat hij in angst leeft en dat hij zich verlaten en slecht behandeld voelt door de openbare diensten. Er wordt evenwel geen duidelijke medische diagnose gesteld, noch kan uit dit attest blijken dat van hem geen consistente en coherente verklaringen mogen verwacht worden.

Waar verzoeker aldus wijst op zijn psychologische problemen die hem zouden beletten om de vragen van de *protection officer* te beantwoorden, laat hij na die blote bewering, die enerzijds geen steun vindt in psychologische of medische attesten en anderzijds geen weerslag vinden in de stukken van het administratief dossier, te objectiveren, waardoor deze niet kan worden weerhouden en alleszins niet van die aard is om vast te stellen dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om zijn asielprocedure op gedegen wijze te doorlopen.

6. Beoordeling

6.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6.3. Verzoeker dient een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 6 mei 2024 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...).”*

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Bij koninklijk besluit van 7 april 2023 werd Albanië - opnieuw - vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 10 juli 2023), evenals bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 (BS 27 mei 2024). Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn of haar specifieke omstandigheden, zijn of haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om

internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij of zij in zijn of haar land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

6.4. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

6.4.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Albanië, te hebben verlaten omwille van (a) een vrees voor Albanese drugsbendes, die via een Italiaanse politieagent vernamen dat hij hen zou spioneren; (b) zijn schulden bij enkele vrienden en kennissen; (c) een vrees voor uitlevering door de Albanese autoriteiten naar Italië, waar hij nog een openstaande straf zou hebben.

6.4.2. Verzoeker slaagt er niet in zijn vrees voor de Albanese drugsbendes aannemelijk te maken. Vooreerst legt hij hieromtrent geen eenduidige verklaringen af.

Bij de DVZ stelt hij dat hij vreest gedood te worden door leden van de (Albanese) criminele organisaties die hij aangegeven heeft bij de Italiaanse politie en die daardoor in de gevangenis zitten (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring volgend verzoek 12.01.24, vraag 17). Wanneer hij tijdens het persoonlijk onderhoud – dat slechts twee maanden later plaatsvond – gevraagd wordt naar zijn vrees, antwoordt hij dat een Italiaanse politieagent, G.M., tegen Albanezen die zich in het drugsmilieu bevonden, gezegd zou hebben dat hij hen spioneerde. Hij voegt toe dat de Albanezen aangehouden werden en in Albanië in de gevangenis zitten (NPO, p. 10). Door in zijn verzoekschrift te herhalen dat hij het risico loopt om door Albanese drugsbendes geviséerd te worden omdat zijn identiteit onthuld werd door een Italiaanse politieagent, opteert hij slechts voor één versie van de feiten, zonder een verklaring te geven waarom hij eerst stelde dat hij de leden van de organisatie zelf had aangegeven om eraan het geweer van schouder te veranderen en te verklaren dat een Italiaanse politieagent zou doorgebriefd hebben dat hij een spion is. De geloofwaardigheid van verzoekers vrees wordt verder onderuit gehaald doordat hij tijdens zijn eerste beschermingsverzoek ingediend in België op 17 februari 2020, op geen enkele wijze melding maakte van problemen met Albanese drugsbendes. Hij beperkte zich ertoe te wijzen op zijn vervolging in Italië omwille van zijn lidmaatschap aan de Democratische Italiaanse Partij en zijn aangifte van de politiediensten (AD CGVS, map eerste verzoek, Verklaring DVZ 24.02.20, vraag 31, 33). Verzoeker kan aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing geen afbreuk doen door in zijn verzoekschrift in het algemeen te wijzen op de aanwezigheid van de Albanese maffia in Italië en te verwijzen naar zijn problemen met de Italiaanse autoriteiten, de procedure die hij in Italië heeft ingesteld en zijn stabiele verblijfssituatie aldaar. Een nood aan internationale bescherming moet immers ten overstaan van verzoekers land van herkomst, zijnde Albanië, worden beoordeeld, waardoor zijn verweer *in casu* niet relevant is.

In navolging van de commissaris-generaal wordt voorts geoordeeld dat verzoekers terugkeer vanuit Noorwegen naar Albanië gedurende één jaar en enkele maanden (NPO, p. 4), de vrees die hij zou hebben gekoesterd omwille van zijn problemen met de Albanese criminele organisaties volledig onderuit haalt. Verzoeker verbleef in dezelfde stad, Durrës (NPO, p. 5, 9), kon zonder enige problemen een Albanees paspoort verkrijgen bij de politiediensten aldaar en kon zich naar de markt en het strand begeven (NPO, p. 8-10). Dat deze handelingen voortvloeien uit pure noodzaak, kan niet worden aangenomen, nu verzoekers houding in zijn geheel niet strookt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst te hebben verlaten. Uit zijn gedrag kan immers worden afgeleid dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht. Waar hij stelt dat de commissaris-generaal niet in overweging neemt dat hij driemaal zou zijn aangevallen (NPO, p. 10), kan hij niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat hier geen geloof aan gehecht kan worden, enerzijds omdat hij hier nooit melding van gemaakt heeft bij de DVZ en anderzijds omdat het niet geloofwaardig is dat hij deze incidenten niet zou hebben aangegeven bij de politie. Hij licht immers toe dat diezelfde politie hem “natuurlijk” wel geholpen heeft met zijn paspoort. Op de vraag waarom hij niet naar de politie zou gaan, kwam hij niet verder dan aan te geven dat hij het gewoon niet deed. Bovendien erkende hij dat ze hem wel geholpen zouden hebben, maar dat zij traag zijn. Dat hij dan zou besluiten om geen hulp te vragen is, in het licht van het geheel van zijn verklaringen, niet aannemelijk, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de slagen die hij zou hebben gekregen (NPO, p. 11, 13). De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en worden integraal overgenomen.

6.4.3. Verzoeker verklaart niet meer naar Albanië te kunnen terugkeren omwille van de 70.000 euro aan schulden die hij bij vrienden en kennissen gemaakt had ingevolge de door hem aangespannen rechtszaken in Italië. (NPO, p. 9-10). Het voorgehouden probleem betreft een louter gemeenrechtelijk en interpersoonlijk probleem dat geen verband houdt met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker is niet in staat hieraan afbreuk te doen. Bovendien slaagt

verzoeker er niet in aan te tonen dat er in zijn hoofde en omwille van deze schulden actueel een gegronde vrees voor vervolging is. Gevraagd wat er werd afgesproken voor de terugbetaling, antwoordt verzoeker "*Ze weten dat ik eerlijk ben. Ze geloofden dat ik een schadevergoeding van de Italianen ging krijgen.*". Wanneer de *protection officer* vervolgens polst of er al gevraagd werd om het geld, stelt verzoeker dat hij benaderd werd in Durrës toen hij in 2022 naar de markt ging, dat hem gevraagd werd naar het geld, dat hij verzekerde dat hij dit ging terugbetalen, dat zij hier goed op reageerden en dat hij hier nadien niets meer over vernomen heeft (NPO, p. 9-10). Dit wordt ook op goede gronden toegelicht in de bestreden beslissing en wordt door verzoeker geenszins betwist.

6.4.4. De motieven van de bestreden beslissing aangaande verzoekers vermeende problemen ingevolge zijn deelname aan een actie waarbij het standbeeld van Enver Hoxha werd neergehaald in 1991 worden onbesproken gelaten. Mede bij gebrek aan dienstig verweer en daar zij pertinent, draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijft dit onderdeel van de motieven integraal overeind.

6.4.5. Waar verzoeker opwerpt dat hij niet naar Albanië kan terugkeren omdat hij op basis van het samenwerkingsverband tussen Albanië en Italië zou worden uitgeleverd aan Italië alwaar hij nog een gevangenisstraf van vier jaar moet uitzitten (NPO, p. 11), wordt door de commissaris-generaal terecht gemotiveerd dat de asielprocedure niet tot doel heeft personen te helpen hun strafrechtelijke en/of burgerrechtelijke aansprakelijkheid of verantwoordelijkheid te ontlopen. Bovendien brengt verzoeker geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat hij effectief zal worden uitgeleverd aan Italië en dat hij daar nog een openstaande gevangenisstraf heeft staan. Voorts betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, doch wordt er uitsluitend geoordeeld over de hoedanigheid van vluchteling en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor verzoekers kritiek niet dienstig is.

6.4.6. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld dat verzoeker in ieder geval niet aantoonde dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker dit onderdeel van de bestreden beslissing volledig onbesproken en aldus onverlet laat. Het komt aan verzoeker nochtans toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

6.4.7. De motieven van de bestreden beslissing aangaande de door verzoeker neergelegde documenten worden onbesproken gelaten. Mede bij gebrek aan dienstig verweer en daar zij pertinent, draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden zij integraal overgenomen.

6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoekers relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

6.6. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6.7. Gezien hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO